

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ F.**, N., bytom O., **2/ K.**, rod. K. nar. X., bytom O., obidvaja zastúpení advokátom JUDr. J., H., proti žalovaným **1/ I.**, rod. R. nar. X., bytom O.O., zastúpenej advokátom JUDr. P., Š., **2/ J.**, nar. X., bytom O., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde N. pod sp. zn. 5 C 62/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu Žilina z 19. marca 2012 sp. zn. 5 Co 382/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovia sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanej v 1/ rade náhradu trov dovolacieho konania 35,05 € na účet právneho zástupcu JUDr. P., do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žalovanému v 2/ rade J. náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Námestovo rozsudkom z 5. októbra 2010 č.k. 5 C 62/2008-165 zamietol žalobu žalobcov o určenie ich bezpodielového spoluvlastníctva k pozemku zobrazenému geometrickým plánom Ing. J., č. X. z 5. mája 2006 ako parcela č. X. - zastavaná plocha o výmere 66 m², č. X. - zastavaná plocha o výmere 11 m², č. X. - zastavaná plocha o výmere 6 m², katastrálne územie O. a žalobcov zaviazal zaplatiť podľa § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanej v 1/ rade náhradu trov konania 387,46 €, na účet súdu podľa § 148 ods. 1 O.s.p., náhradu trov štátu 69,50 € a žalovanému v 2/ rade náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal, keďže si ich neuplatnil. Mal za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ohľadne vydržania vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, a to nadobudnutie v dobrej viere a nikým nerušené a dobromyseľné užívanie po zákonom stanovenú dobu, keďže

nepreukázali od koho mali sporný pozemok nadobudnúť. Ďalej mal za to, že žalobcom bol pod výstavbu rodinného domu pridelený do osobného užívania len pozemok parcela čX... o výmere 688 m², vytvorená z E. parciel č. X., , a nie však aj parcela č. X., zastavené plochy a nádvoria o výmere 83 m², vytvorená z E. parc. č. X. zapísanej na LV č. X., ktorú predtým užívali právny predchodcovia žalovaných a ku ktorej si žalovaný na základe vyhlásenia o držbe osvedčili vlastnícke právo.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcov rozsudkom z 19. marca 2012 sp. zn. 5 Co 382/2011 rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej v 1/ rade náhradu trov odvolacieho konania 44,75 € a žalovanému v 2/ rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu nevznikli. Skonštatoval správnosť napadnutého rozsudku stotožňujúc sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil, že jednou z kumulatívne stanovených zákonných podmienok vydržania ako originálneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva je oprávnenosť držby, kedy musí ísť o také faktické ovládanie veci držiteľom, pri ktorom je daná jeho vôľa nakladať s vecou ako so svojou, pričom jeho dobrú vieru, ktorá je podkladom tejto vôle treba vždy hodnotiť objektívne (a nie iba so subjektívneho hľadiska – osobného pohľadu samého účastníka) a musí sa počas celej vydržacej doby vzťahovať aj k okolnostiam, z ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva. Mal za to, že samotné faktické užívanie pozemku žalobcami od roku 1976 automaticky nepreukazuje vlastnícke právo bez splnenia ostatných zákonných podmienok, keďže nepreukázali na základe akého titulu nadobudli do užívania a či vôbec nadobudli do užívania sporný pozemok parcelu č. X., ktorý bol vytvorený z E. parcely č. X.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že do osobného užívania nadobudli len pozemok E. parcelu č. X. o výmere 688 m² (vytvorenú z E. parciel č. X.,), z ktorej boli podľa vyjadrenia Správy katastra N. (č. l. 134 spisu) vytvorené pri mapovaní C. parcely X.. Ničím však nebolo preukázané, že by sa prevod týkal aj parcely E. č. X.. Ďalej mal za to, že dobrá viera oprávneného držiteľa sa musí vzťahovať i k titulu, na základe ktorého malo vzniknúť držiteľovi vlastnícke právo, ktorým sa môže rozumieť len právny úkon, ktorým sa vec prevádza na iného vlastníka, napríklad kúpna zmluva, darovacia zmluva, rozhodnutie štátneho orgánu, čo v danom prípade nebolo preukázané a preto okresný súd správne konštatoval, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a ich návrh zamietol. Ďalej mal za to, že okresný súd nebol podľa § 120 ods. 1 O.s.p. povinný vykonať všetky žalobcami navrhnuté dôkazy a to ohľadku na mieste samom s vypočutím účastníkov

a ďalších svedkov a zaoberať sa všetkými predkladanými dôkazmi, keďže sám určuje rozsah a mieru dokazovania a nemusí vykonať všetky dôkazy, ktorými majú byť preukázané skutočnosti pre posúdenie uplatneného nároku nerozhodné alebo právne bezvýznamné, keď vykonanie obhliadky na mieste samom by už bolo nadbytočné, nakoľko nepreukázali splnenie základných podmienok vyžadovaných zákonom pre vydržanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorí navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., lebo v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p., pretože sa im postupom prvostupňového aj odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Mali za to, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyplýva z toho, že aj keď navrhli v priebehu prvostupňového aj odvolacieho konania vykonanie ďalších dôkazov a to obhliadky na mieste samom, výsluch svedkov, žalovaného v 2/ rade a oboznámenie sa s geometrickým plánom č. X. zo dňa 29. januára 1976, prvostupňový súd ich návrhy zamietol, čím došlo k situácii, že prvostupňový aj odvolací súd rozhodovali na základe neúplne zisteného skutkového stavu, ktorým postupom vo veci pri vykonávaní dokazovania im odňali možnosť konať pred súdom. Ďalej mali za to, že z obsahu zápisníc o pojednávaní pred prvostupňovým súdom je zrejmé, že súd neoboznámil listinné doklady tvoriace obsah spisu postupom podľa § 129 ods. 1 O.s.p., hoci pri rozhodovaní z nich vychádzal, ktorým postupom pri vykonávaní dokazovania sa im odňala možnosť vyjadriť k ich obsahu. Ďalej mali za to, že odôvodnenie odvolacieho aj prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Ďalej mali za to, že rozsudok odvolacieho súdu sa nestal právoplatným a vykonateľným, z dôvodu, že nebol doručený zástupcovi žalovanej v 1/ rade JUDr. M., ktorého plná moc na zastupovanie bola prvostupňovému súdu doručená 26. novembra 2010 (č.l. 170 spisu). Prvostupňový aj odvolací súd preto nesprávne konali s advokátom JUDr. P., hoci už nebol právnym zástupcom žalovanej v 1/ rade.

Žalovaná v 1/ rade navrhla dovolanie žalobcov ako nedôvodné podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť. Mala za to, že súdy oboch stupňov náležite zistili skutkový stav a na základe takto zisteného skutkového stavu rozhodli, dospejúc k záveru, že žalobcovia nepreukázali nadobudnutie sporných nehnuteľností v dobrej viere, čím je vylúčená možnosť

nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Pokiaľ dovolatelia namietali, že súd nevykonal ďalšie nimi navrhované dôkazy, odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku touto námietkou zaoberal, keď ich považoval za nadbytočné, pretože ich vykonanie by nič nezmenilo na skutkovom stave. Ďalej mala za to, že súd správne konal s právnym zástupcom advokátom JUDr. P., ktorému udelila plnomocenstvo na celé zastupovanie vo veci 7. apríla 2006, keďže splnomocnenie advokátovi JUDr. M. vypovedala a ani krajský súd nemal pochybnosti, kto je v odvolacom konaní jej zvoleným právnym zástupcom.

Žalovaný v 2/ rade vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že spoluvlastnícky podiel v spornej nehnuteľnosti predal žalovanej v 1/ rade a M., rod. R. na základe kúpno predajnej zmluvy uzatvorenej 5. decembra 2012, ktorej vklad bol Správou katastra N. povolený pod č. V. dňa 21. januára 2011. Vzhľadom na uvedené považoval spor z jeho strany za ukončený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Žalobcovia dovolaním napadli výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v citovaných ustanoveniach. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci,

pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie žalobcov by vzhľadom na uvedené zistenie bolo procesne prípustné, len ak by v konaní súdov nižších stupňov došlo k vade konania podľa § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú významné len procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných pod písmenami a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, aj keby k nim v konaní došlo, a prípade aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd podľa § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pri tom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale jednoznačné (všetky pochybnosti vylučujúce) zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané, ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Žalobcovia namietali vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a to, že svojim postupom im odvolací aj prvostupňový súd odňal možnosť konať pred súdom. Odňatím

možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich procesných práv a oprávnených záujmov. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje opodstatnenie a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04). Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Námietka žalobcov, že sudy nižších stupňov neúplne zistili skutkový stav veci z dôvodu, že nevyhoveli všetkým ich návrhom na vykonanie dokazovania, čím im odňali možnosť konať pred súdom, nie je dôvodná. Podľa ust. § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, je však vecou súdu, ktoré z označených dôkazov vykoná. K procesným právam účastníka nepatrí, ako sa žalobcovia mylne domnievajú, aby bol súdom vykonaný každý nimi navrhnutý dôkaz. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo ho nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho posúdenia veci z nich vylúčení (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Preto ak súd prípadne aj rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ dovolatelia namietali, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, keď nezabezpečili ďalšie dôkazy pre správne posúdenie vecí a dôkaz listinami vykonali v rozpore s § 129 O.s.p., ide po obsahovej stránke o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Avšak takáto dovolateľmi tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo), by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená ani v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre čas konania do takej miery, že následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie (viď R 39/1993). V danom prípade to potom znamená, že pokiaľ dovolatelia proti riadne doručenému prvostupňovému rozsudku mali možnosť, ktorú možnosť aj využili, podať odvolanie, v ktorom uviedli, v čom toto rozhodnutie a postup súdu považujú za nesprávny, nebola im postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 O.s.p.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobcovia v dovolaní namietali, že napadnuté rozsudky prvostupňového a odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcami vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil

(ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Pokiaľ dovolatelia ďalej namietali, že rozsudok odvolacieho súdu sa nestal právoplatným a vykonateľným z dôvodu, že nebol doručený zástupcovi žalovanej v 1/ rade advokátovi JUDr. M. a súdy nižších stupňov konali nesprávne s advokátom JUDr. P., hoci už nebol právnym zástupcom žalovanej v 1/ rade, dovolací súd konštatuje, že podľa § 24 a 25 ods. 1 O.s.p. účastník môže mať viacerých zvolených zástupcov, ak sú nimi advokáti.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná v 1/ rade udelila plnomocenstvo na zastupovanie obidvom menovaným advokátom a toto im neodvolala (a ani oni ho nevypovedali). Podľa § 48a O.s.p. ak má účastník viacerých advokátov, doručí sa písomnosť tomu z nich, ktorého určí účastník na doručovanie písomností a ak účastník výslovne neurčí žiadneho z advokátov, doručujú sa ktorémukoľvek z nich. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná v 1/ rade výslovne neurčila, ktorému z uvádzaných advokátov sa majú písomnosti doručovať a preto ak dovolací súd doručil svoje rozhodnutie len zástupcovi žalovanej v 1/ rade advokátovi JUDr. P., postupoval zákonným spôsobom a jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť tak ako je to vyznačené v doložke právoplatnosti na č.l. 214 spisu.

Z dovolania žalobcov vyplýva, že napádajú rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu, teda aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách odvolacieho konania. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto časti treba posudzovať podľa § 239 O.s.p. a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia podľa § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p. a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takomto prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (prípúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p. a vady konania podľa § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom

riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej v 1/ rade vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanej v 1/ rade náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorý jej poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu zo 4. júla 2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v zmysle znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1, 2 tejto vyhlášky vo výške 21,58 € (vychádzajúc zo znaleckého posudku č. 22/2007 zo 7. apríla 2007 Ing. J., v ktorom boli nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu ocenené na 7 772,12,-Sk, t.j. 257, 99 €), čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhl.) 7,63 € s 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhl.) 5,84 € spolu predstavuje 35,05 €. Za účelne vynaložené trovy nepovažoval dovolací súd odmenu advokáta za ďalší úkon právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia z dôvodu, že právne zastúpenie žalovanej v 1/ rade prevzal v konaní pred súdom prvého stupňa a žalovanú v 1/ rade zastupovali v konaní pred odvolacím súdom.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému v 2/ rade trovy konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.) nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. júla 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová